

květen 2021

párek

párek

časopis Knihovny města Ostravy, p. o.

č. 5, 2021

ročník XXI.

šéfredaktor: Bohdan Volejníček

grafika: Bohdan Volejníček

Anežka Chudejová

korektury: Jana Martiníková

email: parek.kmo@gmail.com

1 **let**
KNIHOVNY !!!

menu

Entrée	4
Recenze:	
Věci, na které nastal čas	5
Safíroví ledňáčci a Glutaman	7
Kanibal z Nine Elms	10
Rodinné povídky	13
Tipy z dětských knihoven	16
Malá ochutnávka z knižních novinek	
hudebního oddělení	20

entrée

„Štíky byly vypuštěny“, tak by se dalo komentovat, že největší bestsellery letošního roku jsou už „v rybníce“. Na konci ledna vyšlo pokračování největšího loňského hitu, vlastně Knihy roku 2020, „Šikmý kostel“ od Karin Lednické, a v dubnu pak nový román nejčtenější spisovatelky posledních let Aleny Mornštajnové „Listopád“. Oba tituly okamžitě okupovaly první příčky prodejnosti na českém knižním (sic stále jen online) trhu. A můžeme se s klidným svědomím vsadit, že ještě nějaký ten měsíc v TOP10 budou. Osobně si neuvědomuji, že by se chystala na náš letošní trh nějaká obdobná literární senzace. Do hitparády knižních bestsellerů zasáhne nejspíše v červnu vyhlášení prestižní knižní ceny Magnesia Litera, ale musíme si uvědomit, že jsou to knihy vydané už loni a nominované tituly vždy vybírají literární odborníci a jejich vkus se často značně liší od vkusu laické čtenářské obce.

Bohdan Boboking Volejníček

Věci, na které nastal čas

Petra Soukupová

text: Irena Šťastná

Vidina prodeje. Klíčové slovíčko, bez něhož by pro vás literární agent třeba v Americe nehnul ani brvou. Jistě, jsme v mnohonásobně menším, nevelkém, českém knižním trhu. Přesto, představíme-li si v České republice prodej přes sto tisíc výtisků knih, je to jasný úspěch. Stejně jako překlady vlastních knih do deseti jazyků. To je profil spisovatelky střední generace Petry Soukupové.

Po pěti dosavadních knihách pro dospělé a třech, které cílí na dětského čtenáře, vydal Host román Věci, na které nastal čas. Všechny literární výtvořky Petry Soukupové mají jedno společné - čtivé dialogy, svižný děj, rychlé střihy, zkratkovitý jazyk. Autorka nezapře to, že aktivně působí jako dramaturgyně a scenáristka. Tento styl má však i svá úskalí. Spokojen nebude čtenář, který baží po vytríbeném jazykovém slohu, hře s jazykem, detailnějším popisu prostředí, hlubší psychologické propracovanosti postav nebo vrstevnatém ději. Nic takového na tři sta šedesáti čtyřech stranách této knihy nenajdeme. Soukupová však možná plně od-

povídá potřebám doby - nechceme ztrácet čas, rovněž úvahy nejsou žádoucí, vše je proměnlivé, nestálé a mnohdy neskutečně plytké. Ano, ovšem vždy jen do té míry, pokud se sami nerozhodneme vyvinout nějaké úsilí – a to čtenář Petry Soukupové nemusí.

Stejně jako tomu bylo i v předchozích titulech, dostatečným zdrojem inspirace jsou pro Soukupovou rodinné vztahy. Tentokrát je to mladá manželská dvojice – Alice a Richard - se dvěma dětmi. Sledujeme vývoj sociální buňky od seznámení partnerů po jejich rozchod. Můžeme vnímat, jak se vazby rozklížují a nakolik k tomu jednotlivci sami přispívají. Autorka dobře zvládá přepínat pohledy jednotlivých hrdinů. Umí také vylíčit atmosféru nevysloveného, která kolem jednotlivých situací vzniká – když se dceři Lole ztratí milovaný králík nebo jestliže se syn Kája ztratí na dovolené.

V knize narážíme i na zažitá stereotypy – jaká je role dnešní matky? Musí být opravdu výlučně výkonná a starat o všechny členy domácnosti do vyčerpání? Je žádoucí, aby táta dodával finance a jinak fungoval spíše jako loutka, pro niž je job hlavní hodnotou? Jsou dítko v rodině stěžejními hybateli, kolem nichž se musí vše točit a jimž je nutné vše přizpůsobit? Nějaký zážitek s rodinným zázemím má většina z nás. Možná i vám pohled Soukupové připomene, ve kterých manýrách a šablonách žijete právě teď.

SOUKUPOVÁ, Petra. Věci, na které nastal čas :
román z povídek

Brno: Host, 2020. 364 stran

Safíroví ledňáčci a Glutaman

Bogdan Trojak

text: Hana Hellebrantová

Je libo knedlíček, nebo nok? Zatímco „smíření“ obou příloh se odehrálo převážně na stole poezie v podobě sbírky básní a krátkých pohádek pro děti *Nok a Knedlíček: Básně o baštění* (2016), přídavku knedlíků se dočkáme i v dalším literárním počinu určeném dětem a mládeži od slezsko-českého básníka, prozaika, publicisty, překladatele z polštiny a vinaře Bogdana Trojaka. V roce 2020 vyšla v nakladatelství Baobab Trojakova kniha *Safíroví ledňáčci a Glutaman*, vypravená ilustracemi Jindřicha Janíčka. Výtvarný doprovod laděný do odstínů safírové barvy je krásným doplněním celého příběhu a slibnou třešničkou na dortu. Dodala bych, že na pomyslném knedlíkovém. A proč knedlíkovém? Protože knedlíky opět hrají prim.

„Kdo chce býti veliký, musí jísti knedlíky,“ (s. 8) slyší malá Justýnka, subtilní děvčátko, které si vezme za své slova pana učitele Urvinitky. Slova se pro ni stávají jakousi mantrou, Justýnka nechce být malá, hledá zázračný knedlík, po kterém by vyrostla, a tak baští knedlíky houskové,

chlupaté, bramborové i kynuté, miluje je všechny. A nejen knedlíky, její záliba v jídle je doslova hedonická. Justýnka se společně se svým bratrem Kajetánem stane členem bratrstva Safírových ledňáčků, kteří jednak stojí proti partě Drajerovic draků, jednak proti šílenému zlotřilci, padouchovi, darebákovi, lumpovi a kdovíkomu ještě, proti šílenému vědci Glutamano-vi, jehož jméno je pro celý příběh příznačné. Jak se píše na Wikipedii: glutaman sodný je krystalický prášek bez vůně, zvyšuje intenzitu chuti pokrmu (v našem případě šílený Glutaman stupňuje intenzitu celého příběhu). Jde o levné dochucovadlo, umožňující výrobu většího množství jídla, ovšem nižší kvality. Trojak se tak na pozadí svého příběhu popasovává s dosti palčivými problémy současné doby, kterými jsou nadprodukce potravin, kvantita na úkor kvality, supermarkety versus malé obchody... Ale vraťme se k příběhu.

Parta členů Safírových ledňáčků se pohybuje v prostředí hlavního města, které se doslova proměňuje v Prahu magickou. Někomu může dokonce evokovat ikonické stínadelské uličky Jaroslava Foglara. Společně s dětmi se za pomoci nalezeného sešitu Jana Paprskáře, kapitána malé nákladní lodi, propadáme do prostředí podzemní továrny plné fantastických nápadů, biochemických monster (zmutované postavy, zvířata) vědce Glutamana, který chce prostřednictvím potravin ovládnout svět. Kromě Prahy a jejího génia loci se vyprávění přesouvá do prostoru rotund, jejichž účel byste neodhadli snad ani v tom nejdivočejším snu.

Fantaskní a dobrodružný příběh vyniká slovní vytríbeností i poselstvím: každý má své místo v životě, stejně jako každý člen party má svou nezastupitelnou a důležitou roli. Velkou proměnou, doslova iniciační, pak prochází nejmenší členka party – Justýnka, která dochází ke zjištění, že není důležité být velký, „nejdůležitější je mít velké srdce. Jedině s ním se totiž dají dělat velké věci!“ (s. 153) A díky Justýnce a její odvaze příběh dopadne tak, jak si čtenář přeje a očekává.

Safíroví ledňáčci Bogdana Trojaka zanechali své stopy na seznamu Nejlepší knihy dětem (2019/2020) a také byli nominováni na Cenu Magnesia Litera – Litera za knihu pro děti a mládež. Nakladatelství Baobab tak opět potvrzuje, že synergie v procesu tvorby a pečlivě vybraném autorovi, ilustrátorovi a grafikovi dovede dílo ke kompaktnímu celku, kde vše do sebe krásně zapadá a na jehož konci pak stojí kniha, kterou chcete otevřít a číst. Tak příjemné počtení a dobrou chuť.

TROJAK, Bogdan. Safíroví ledňáčci a Glutaman

Praha: Baobab, 2020. 154 stran

Kanibal z Nine Elms

Robert Bryndza

text: Bohdan Volejníček

Jedno z mála jmen, které bylo v posledním desetiletí schopné na našem knižním trhu narušit hegemonii skandinávských autorů krimi thrillerů, je britský autor Robert Bryndza (*1979). Sympaťák, který se zapsal do podvědomí čtenářů nejen tvorbou, ale i svým osobním životem. Jako gay má za životního partnera muže pocházející ze Slovenska, a k tomu s ním i na Slovensku už poslední roky bydlí. Přestože je Bryndza vystudovaný herec, jeho jméno je spojeno spíše s literární tvorbou. Po divadelních hrách a sérii úsměvných romantických románů udělal „díru do světa“ krimi sérií s vyšetřovatelkou Erikou Fosterovou z londýnské kriminálky. Sérií, která vznikla díky Slovensku, kde dostal nápad na první případ a odkud pochází i hrdinka Erika Fosterová.

Po šesti románech s Erikou se Robert Bryndza rozhodl poslat do světa další kriminální sérii s novou, opět ženskou postavou Kate Mar-

shallovou. První kniha „Kanibal z Nine Elms“ (orig. Nine Elms. 2019) nás zavede nejprve do roku 1995, kdy londýnská policie řešila sérii brutálních vražd mladých dívek, které spojoval děsivý modus operandi – vrah jim zaživa vykusoval kusy masa. Kate Marshallová je u případu jako nadaná začínající policejní vyšetřovatelka, která nakonec odhalí „kanibala z Nine Elms“, ale za strašlivou cenu. Nebyl to jen nůž zabodnutý v břiše, ale především šok z toho, že oním kanibalem je osoba jí více než blízká. A jako památka na něj jí nezůstala pouze jizva na těle a pošramocená duše, ale i dítě, které s ním čeká.

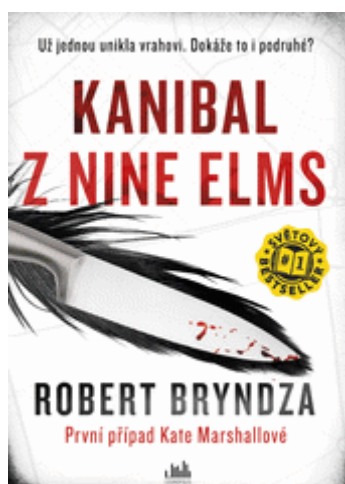
Po patnácti letech je Kate závislá na alkoholu, dítě jí odebrali a vychovávají ho její rodiče, od policie odešla a sama žije na jihu Anglie, kde vyučuje na univerzitě kriminalistiku. Tento pochmurný klid, který si zpestřuje každodenním plaváním v moři, naruší série vražd mladých dívek v okolí. Ale pouze Kate, která se náhodou dostane k jednomu případu, v nich začíná vidět podobnost s případy z Nine Elms. Policie podezřelé kousance na mrtvolách nebere jako nějaké vodítko k případům patnáct let starým ve vzdáleném Londýně. Kate k tomu najde na místech vražd skryté schránky, ve kterých jsou dopisy od vraha podepisované jako Fanoušek. A jak si dá jedno k druhému, začíná vidět finální cíl tohoto řádění – Kate Marshallová, ona sama.

Bryndzovi se podařilo znovu vytvořit postavu hrdinky, která je čtenářům sympatická už od první stránky. Ani „černá“, ani „bílá“, postava, která to od života schytává ze všech stran. Ale dokáže stejně reagovat i ona sama. Zvláště v momentě, kdy si uvědomí, že třešničkou na dortu Fanouška má být vlastně ona sama. Pro dopadení je tedy ochotna nejen porušit pravidla slušného chování, ale i zákon. Výborným jemným odlehčením je v příběhu Tristian, Katin univerzitní asistent, mírně zmatený mladík, který je nadšen, že ho chtěla Kate k ruce. Na druhou stranu parádním prvkem v příběhu je pohled skutečného kanibala z Nine Elms, který tráví

zbytek života v přísně střežené psychiatrické nemocnici. Ale přes všechen dohled a velmi přísné podmínky je v kontaktu s Fanouškem, zná jeho cíle a Fanoušek mu chce pomoci k útěku z vězeňské nemocnice.

Výborný příběh, který v základu připomíná slavné *Mlčení jehňátek*, nutí svým spádem čtenáře otáčet stránku za stránkou. Osobně jedinou skvrnu na dokonalosti vidím v závěru, který autor lidově řečeno trochu „přepálil“.

V překladu Kateřiny Elisové vydala Grada pod značkou Cosmopolis v roce 2019.

BRYNDZA, Robert. *Kanibal z Nine Elms*

V Praze: Cosmopolis, 2019. 441 stran

Rodinné povídky

**Mornštajnová, Soukupová, Dvořáková,
Geislerová, Urban, Epstein, Hejdová, Myšková**

text: Bohdan Volejníček

Nebudeme si nic nalhávat, povídky jsou dnes celkem „nepopulární“ literární forma. Obecně můžeme říci, že už celá desetiletí je doba „románová“. Pro autora je povídka prací za méně peněz, pro čtenáře chvilkovou četbou (než příběh začne, už vlastně skončí). Přitom ne jeden literární velikán tvrdí, že napsat povídku je mnohem větší kumšt, než napsat mnohasetstránkový román. Povídky ale přesto stále existují a naštěstí se i vydávají. Jednou z osvědčených povídkových edicí je Česká povídka. Vychází v jihlavském nakladatelství Listen, které za posledních dvacet let vydalo přes čtyřicet sbírek v této edici. Před pár lety ekonomický trend „slučování“ dostihl i toto menší nakladatelství, čímž se stalo součástí knižního kolosu Euromedia Group, pod kterým edice nyní vychází.

Každá sbírka měla své hlavní nosné téma, které prozrazoval už sa-

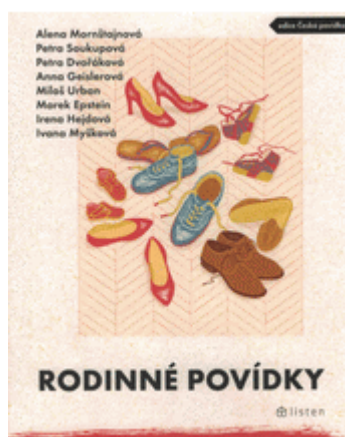
motný titul. Název „Rodinné povídky“ je jasně určující, nikoho nenechá na pochybách, o jaké téma jde. Rodina, rodinné vztahy atd. Téma, u kterého bychom mohli očekávat, že bude plně v režii ženských autorek. Těch je ve sbírce jasná převaha, přesto editor Boris Dočekal dal prostor i mužským tvůrcům. V hromadě jmen tady najdete i Miloše Urbana a Marka Epsteina. Nejen že je to v dnešním genderově spravedlivém světě běžná praxe, ale hlavně to krásně ukazuje, jak rozdílně chápe rodinu muž a jak na ni nahlíží žena. Ani jedna z autorek do svého příběhu nezakomponovala nic, co by se dalo považovat za humorný či aspoň odlehčený pohled na rodinný život. Jejich hrdinky jsou ženy, které neměly a nemají život jako procházku růžovou zahradou. Výrazným prvkem je to známé ženské „přetrpět s úsměvem na tváři“. Hrát roli spokojené ženy či matky, protože okolí to tak vidí a nechápe, proč by měla být nešťastná. Někdo si ji vzal, někdo s ní měl děti, ty byly zdravé, má kde bydlet atd. Samozřejmě ne každá autorka to tak předkládá. Například Petra Dvořáková ve svém příběhu „Return Magic“ nijak nezlehčuje úděl matky. Její hrdinky skutečně procházejí peklem, které si běžně nedokážeme představit. Ale i zde nakonec musí žena „držet hubu a krok“ a snad i s křečovitým úsměvem žít dále, protože vždy může být hůř. Z tohoto ženského schématu trochu vyčnívá příběh A. Mornštajnové, která svoji hrdinku vykreslila spíše jako vychytralou bytost, možná až „zlatokopku“.

To oba mužští představitelé pojali rodinu zcela jinak. Především M. Urban ve své povídce z dob socialistických „Prut“ vykresluje mužský rodinný život skutečně jako svět macho bytostí. Frajerství, chlast, mužné řeči, porovnávání žen jen podle velikosti „koz“. Dokonalé vyobrazení letního dne tří mužských generací. Naopak Marek Epstein příběhem „Svatej tejden!“ vytvořil modernizovanou verzi nejslavnější české komedie „S tebou mě baví svět“. Tatíci v nejlepších letech spolu se svými ratoletmi na tradiční chlapské dovolené v horách na severu Čech. Jen do toho zakomponoval mobily a roztomilou dětskou vychytralost z filmu vystřídala

vztekllost a rozmazlenost. Možná tím vznikl až okatě odlišný pohled na rodinný život mužů a žen. Zatímco u mužů jako by rodina znamenala sex, chlast a nezáměr o ostatní, u žen je to přesně naopak. Jak ve své povídce píše Irena Hejdová: „Chlapi jsou tak jednoduší, neřeší tyhle ženské stesky a věčně neomílají každou blbost stokrát v hlavě.“

Téměř jako u všech předešlých svazků z edice, i zde povídky mají nastavenou obdobnou úroveň kvality a čtivosti, nic příliš nevyčnívá, nic není naopak pod úrovní. Dá se tím ale také říci, že vlastně ani jedna povídka není „perla“.

V roce 2019 vydala Euromedia Group v řadě Listen – Česká povídka

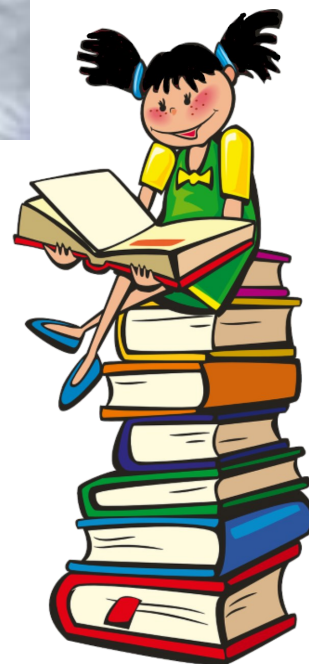

MORNŠTAJNOVÁ, Alena. Rodinné povídky

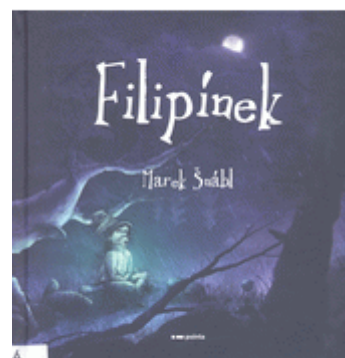
Praha: Listen, 2019. 143 stran

Tipy z našich dětských knihoven

Několik zajímavých tipů z produkce dětských knih, které jsou ve fondech KMO, nám opět představí Denisa Hrubá.

Filipínek **Marek Šnábl**

Znáte nějakého lesního skřítky? Nebo si stejně jako většina dospělých myslíte, že neexistují? Chyba lávky! Dokonce i jeden starostlivý tatínek, který na kouzelné lesní bytosti nevěří, se přesvědčí, že takové bytosti existují. Jednoho dne se tento starostlivý tatínek vydá do lesa, aby zjistil, zda je les bezpečný pro děti na jejich noční výpravu. Zvena-

dání ho zastihne silná bouře, a tak se musí ukrýt do jeskyně, kde se najednou zjeví i tajemný dědeček, který mu vypráví příběh o skřítkovi Filipínkovi.

Chcete vědět, jestli je Filipínek hodný, nebo zlý skřítek? To si budete muset přečíst tuto knihu.

A že nevíte, zda se tatínek vrátil zpět za svými dětmi, nebo zda musel zůstat v lese? Tak šup do čtení.

(čtenářské určení 9-12 let)

Eda

Eliška Straková

Eda je mravenečník, který žije v lese s názvem Dobročinkový. Eda má jedno malé tajemství, které nikdo nezná, a Eda se bojí, že pokud se ho někdo dozví, obyvatelé lesa ho zavrhnou.

Ovšem jednoho dne se Eda rozhodne, že se celému lesu svěří se svým tajemstvím. Je vegetarián!!! Mravenci jsou jeho kamarádi, nikdy žádného mravence nesnědl. Jak toto tajemství přijmou jeho spoluobytelé lesa? Stane se z Edy hrdina? Je dobré být sám sebou, nebo žít v přetvářce a nevybočovat z řady?

(čtenářské určení 6-9let)

Báječná škola pana Scotta

Miroslava Salajkové

Dovedete si představit, že byste se s rodiči museli odstěhovat do cizí země a neuměli ani jedno slovo v cizím jazyce? Já také ne. Ale malý Péťa nemá na výběr, musel se společně s rodiči přestěhovat do Portugalska, neumí ani slovo anglicky, natožpak portugalsky. Nemá tam ani jednoho kamaráda, ale zato spoustu spolužáků z celého světa, jelikož Péťu rodiče přihlásili do mezinárodní školy pana Scotta.

Je pan Scott přísný ředitel, který nutí děti se jen učit, učit, učit? Porozumějí si a spřátelí se děti, i když nemluví stejným jazykem? To bude asi hodně zajímavé...

(čtenářské určení 6-9let)

Ostrov kormoránů

Jan Švrček

Hlavní hrdina této knihy Robin je svými spolužáky naváděn k nekalým činům. Jinak je pro ně bábovka. Přestože má Robin rád dobrodružné příběhy, a dokonce jeho otec je na zahraniční misi jako voják,

nemá Robin moc odvahy na rozdávání.

Robina si nejvíce dobírá spolužák Sam se svou partičkou. Jak dopadne třídní výlet, když se rozvodní místní řeka? Bude nadále Sam za bosse a hrdinu? Nebo se bude muset spolehnout na „bačkoru“ Robina?

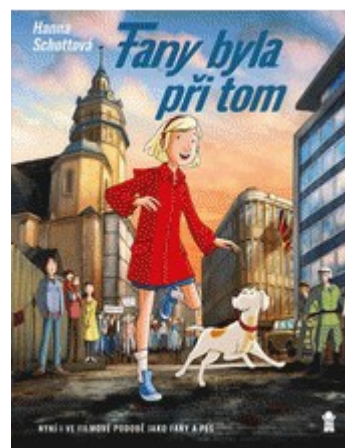
Co je vlastně pravé hrdinství? Někdo se jako „hrdina“ tváří, ale ve skutečnosti může být všechno úplně jinak...

Chcete vědět víc? Pak je tato kniha váš cíl.

(čtenářské určení 9-12 let)

Fany byla při tom

Hanna Schott

Chtěli byste probrat se svými dětmi, co se stalo v revolučním roce 1989 a nevíte, jak na to? Tato kniha vám bude nápomocna. Autorka zde nenásilnou formou seznamuje malé čtenáře prostřednictvím Fany, která chodí do čtvrté třídy, s událostmi, které se děly koncem roku 1989.

Když se Fany vrátí 1. září do školy, zjistí, že její spolužačka Sophie do školy nepřišla. Od paní učitelky se děti dozvědí, že Sophie už nikdy nepřijde, jelikož emigrovala s rodiči do Maďarska. Co to je emigrace? Proč začali další spoluobčané a kamarádi emigrovat na západ? Kvůli čemu začali všichni demonstrovat?

Na tyto i další otázky nalezne malý čtenář srozumitelné odpovědi. A nejen to.

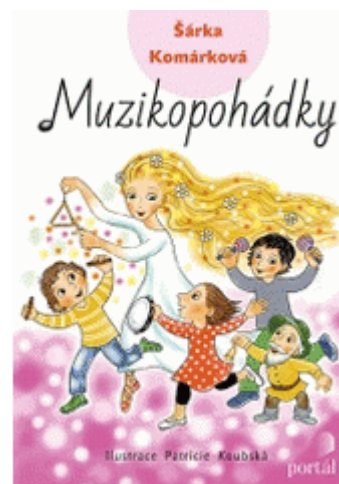
(čtenářské určení 9-12 let)

Malá ochutnávka z knižních novinek hudebního oddělení

text: Jana Martiníková

Šárka Komárková Muzikopohádky

V této půvabné knížce najdou inspiraci pedagogové v mateřských nebo základních školách, ale třeba i rodiče. Prostě kdokoli, kdo si chce „hudebně hrát“ s dětmi. Autorka, která má nepřeborně zkušeností jako učitelka hudební výchovy a zabývá se i muzikoterapií, v úvodu knihy prozrazuje:

„Mé nejmilejší muzikopohádky začaly vznikat postupně, když jsem uspávala svou starší dceru. Písnička ke mně přišla jako dar z nebes a příběh byl k písničce dopsán jako její přirozená součást. Dále navazovaly hry a vyrábění...“ Přiznám se, že u některých písniček tomu tak úplně nevěřím – tedy tomu, že vznikly jako první. Například píseň „Víla zpívá ne, ne, ne! Já mám botky dřevěné...“ patří svým textem někam doprostřed

příběhu a je evidentně doplňkem už hotové pohádky. Ale o to nakonec nejde, důležité je, že se obě složky krásně doplňují. A právě u pohádky o víle a jejích dřeváčcích mě nadchlo téma, o kterém se později má povídat s dětmi: žádné zjednodušené „dobro versus zlo“, jak tomu u pohádek bývá. Tady se řeší situace, kdy někdo je sice hodný, ale chce druhému „vnutit“ svoje pojetí dobra. Myslí si, že ví, co je pro něj to nejlepší, a zapomíná se ho zeptat na jeho názor. To je pěkné téma k přemýšlení, a dá se říct, že vlastně i velmi aktuální, moderní.

Sedmnáct hudebních pohádek přináší milé a vtipné dětské písničky, zajímavé příběhy k zamyšlení, náměty k hudebním a muzikoterapeutickým hrám a také návody pro výrobu jednoduchých hudebních nástrojů. Věřím, že Muzikopohádky přinesou hodně radosti jak dětem, tak dospělým, kteří se s nimi do tohoto dobrodružství pustí.

Otomar Kvěch

Obrana Mozarta

Rok po smrti skladatele a pedagoga Otomara Kvěcha (1950-2018) vyšla v nakladatelství Togga útlá knížka se zvláštním názvem. Říkáte si - copak je Mozarta, jehož díla se i přes propast několika staletí těší obrovské oblibě, potřeba nějak bránit, obhajovat? Ve skutečnosti je tady Mozartovo jméno jen jakýmsi sym-

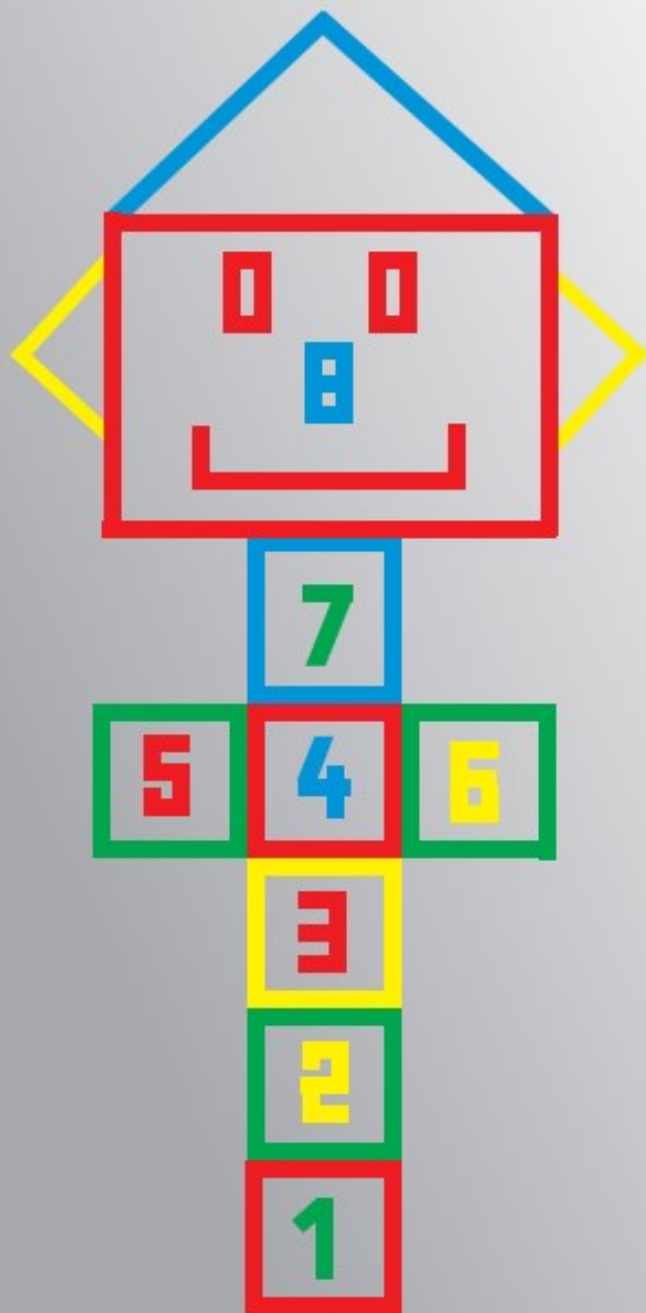
bolem, synonymem dokonalosti. Otomar Kvěch, který o skladatelské práci také sám přednášel a je mimo jiné autorem knihy „Základy klasické hudební kompozice“, pracoval v závěru života na textu, který je něčím mezi uměleckým vyznáním a myšlenkově závažnou úvahou o postavení hudby v současném světě, o jejích tvůrcích i interpretech. Jeho obrana Mozarta je vlastně obranou proti povrchnímu zacházení s hudbou:

„Cílem je... obrana toho nejlepšího, co bylo vytvořeno – obrana hudby. Jde také o obranu před mnohými ne úplně ideálně vzdělanými a ne ideálně poučenými – a taky ne právě talentovanými – jedinci v oboru hudby, kteří však mají možnost ovlivňovat její chod.“

Jak je patrné i z této ukázky, autor nikoho nešetří, místy se pouští do polemiky, vyslovuje se proti neprofesionálnímu přístupu k hudbě. „Ve Formanově Amadeovi vidíme, jak Mozart sedne k notovému papíru, levou rukou si pohrává s kulečnickovou koulí a pravou zapisuje hotové partitury. Hudba se z něj sype jaksi sama. Stačí se ale podívat do Mozartových náčrtků (...) a uvidíme, jak o své hudbě přemýšlel, jak ji stále vylepšoval, jak až vyčerpávajícím způsobem duševně pracoval,“ píše se v kapitole Skladatelská práce, její materiál a její problémy. „Skladatel je profesionál, který musí ovládat své řemeslo a vědět, co dělá.“

Přestože jde o text z pozůstalosti, který by autor za jiných okolností pravděpodobně ještě upravoval nebo doplňoval, úvahy čtenáře zasáhnou svojí opravdovostí, přinášejí zajímavé myšlenky a podněty. Jak říká Miloš Štědroň: „Tuto knihu by měli číst především mladí lidé, kteří do světa hudby vstupují, protože jim položí otázky, na které si buď hned, nebo časem budou muset odpovědět.“

100 let
KNIHOVNY !!!

DARUJEME
POHYB

HLEDEJTE PŘED SVOJÍ KNIHOVNOU

SKÁKACÍHO PANÁKA

A NEBOJTE SE JEJ POUŽÍT - UDĚLÁTE
RADOST SOBĚ I NÁM

**„Přítel je člověk, který zná melodii tvého srdce -
který ti ji předzpívá, když ji zapomeneš.“**

Albert Einstein